

TEMPS DE LA CREACIÓ

Jubileu per la Terra

Cada any durant el Temps de la Creació els cristians de totes les confessions s'uneixen per pregar al Creador i actuen plegats per tenir cura i protegir la creació.

El lema d'enguany "**Jubileu per la Terra**", ens porta a reflexionar sobre el sentit profund del *Sabbath*, del descans sagrat, aprofitant l'experiència mundial que hem tingut a causa de l'aturada a què ens ha obligat la pandèmia de la COVID-19.

L'esgotament de la Terra

Volem més. Tots volem més. Alguns volen més roba, d'altres més diners, d'altres més *likes*, d'altres més eficiència en les hores de feina... En l'energia elèctrica o en la publicitat d'una o altra causa, sigui la que sigui. Sempre més. Però la terra està esgotada, Déu està cansat i nosaltres estem baldats.

La Terra no té gaire més marge de generositat: tem que un dia arribarem a treure-li el que ella necessita per acollir i alimentar la vida.

Déu està cansat de cridar-nos i no rebre resposta. De buscar-nos la mirada i trobar la nostra esquena. Crist, present en els pobres i en els nostres germans propers, està fastiguejat de veure com l'ignorem tombant el cap.

I nosaltres estem baldats. Perseguir anhels que no sacien la nostra gana ens deixa baldats. Clavar els ulls, una vegada i una altra, en possessions, beneficis, ideals i objectius que no ens retornen mai el que ens prometen, ens ha buidat de sentit.

El senyal de la pandèmia

Enguany tots hem vist com s'aturava el que semblava imparable. Una roda tan enorme i amb tanta inèrcia com és la societat del consum ha estat frenada per un minúscul i insignificant virus. Tan bon punt ens hem retirat dels carrers de la ciutat, les carreteres, els mars, el cel i les muntanyes, han recuperat el terreny els animals, els peixos i les aus que n'havien estat desplaçats.

Aquest episodi ha suposat un petit repòs, un petit jubileu per la Terra i les seves criatures. Prou petit com perquè només hagi servit de senyal del missatge que ens envia la terra: «Deixeu-me respirar!» No oblidem que aquesta aturada revifadora no ha estat sinó un dany col·lateral de la gestió de la pandèmia. No era desitjada ni profunda. Era purament logística. Podem imaginar-nos la revifada potencial d'una aturada *ex profeso* nascuda i arrelada en la nostra ànima? Podem imaginar-nos la vida que pot florir arran d'un apaivagament de les nostres ambicions mundanes?

Un Jubileu per la Terra

La Terra vol un Jubileu. La humanitat necessita rehabilitar-se.

La tradició bíblica estableix clarament que aquesta rehabilitació implica el redescobriment i el respecte dels ritmes inscrits en la natura per la mà del Creador. Això es mostra, per exemple, en la llei del Sabbath. El setè dia, Déu va reposar de totes les seves obres. Déu ordenà a Israel que cada setè dia havia de celebrar-se com un dia de repòs, un Sabbath [...]. D'altra banda, també s'instaurà un any sabàtic [...] cada set anys [...] durant el qual es donava un complet descans a la terra, no se semblava i sols es collia l'indispensable per a subsistir i brindar hospitalitat [...]. Finalment, passades set setmanes d'anys, és a dir, quaranta-nou anys, se celebrava el Jubileu, any de perdó universal i «d'alliberament per a tots els habitants». (Laudato Si' 71)

Us imagineu aplicar aquesta legislació al món d'avui? Seria de bojors! Però val a dir que suposaria una renúncia material tan gran que potser ens educaria l'ambició i ens ajudaria a reconèixer –no només amb els llavis– que *els fruits de la terra són per a tot el poble (LS 71)*. El respir que donaríem a la Terra tindria fruits esplendorosos, però res comparat amb els fruits que tindria per al nostre esperit i per la nova relació que establiríem amb la Creació. No en va fou un manament de Déu.

Probablement no podrem aplicar aquesta llei al món d'avui. Però potser sí que podem inspirar-nos-hi: podem viure el *Sabbath* si sabem, de tant en tant, arraconar els nostres objectius mundans i lloar el Senyor. Podem viure un any sabàtic si aprenem a renunciar a les coses que ens semblen imprescindibles (els jueus renunciaven a la collita!). Podem viure un Jubileu si fem *tabula rasa* i restablim la nostra relació amb la Creació.

A dia d'avui, això implica qüestionar-se molt seriosament l'estil de vida (com em moc? com visc? com consumeixo?) però també la nostra mirada interior (tinc obsessions? Estic evitant la mirada del germà? Estic escoltant la veu de Déu?). Una bona combinació de la conversió exterior i interior serà la clau per reeixir-hi.

Tan de bo, doncs, sapiguem aprofitar l'avinentsa i el Jubileu per la Terra ens ajudi a viure convençuts que no necessitem res més que Déu.